

belsen skal skee to Døgn, efterat Kjendelsen er lovlig forkyndt, eller Beløbet inden samme Frist nedlægges til Sikkerhed hos Dørigheden, hvorefter der gives en Frist af 14 Døgn, inden Indankningen behøver at finde Steb. „Overfiddes nogen af disse Tidsfrister, da forfalder den tilkjendte Erstatning m. m. til Inddrivning ved Udpantning, hvilken skeer i Henhold til Bestemmelserne for Inddrivning af de kongelige Skatter“. Det synes idetmindste nogle Steber i Lovudkastet at forudsættes, at det er Dørigheden, der bestemmer Erstatningsforpligtelsen og Sladens Størrelse, medens det paa andre Steber seer ud, som om det er Domstolene. Er det nu Domstolene, da er det urimeligt at inddrive Erstatningen efter Reglerne for Udpantning, thi en Dom kan eksekveres, og hvorfor da gaae frem efter Reglerne for Udpantning og hvorfor da henvende sig til Dørigheden for at faae en Udpantningsordre? Det vilde være aldeles urimeligt og fuldstændigt i Strid med vore Rettergangsforhold. — § 5 indeholder ogsaa høift forunderlige Bestemmelser: Naar Inddrivning skal skee, skal der først tages, hvad der er i Kommunens Kasse; men de Penge, der findes i Kommunens Kasse, ere ikke altid tilveiebragte paa eensartet Maade, og hvis der er Penge i Kommunens Kasse, som man kan tage, er det derfor ikke sagt, at Ansvaret kommer til at gaae ud over de Samme, som hvis der tilfældig ingen Penge er i Kommunens Kasse, i hvilket sidste Tilfælde Ansvaret alene vil falde paa dem, der i Kjøbstæderne svare Bygningsstat, og paa Hartkornseierne. Denne Bestemmelse er altsaa ogsaa i største indbyrdes Modstrid. — Jeg har allerede omtalt, hvilke Urimeligheder § 6 indeholder, idet den bestemmer, at Erstatningspligten bortfalder, naar Vedkommende have sammenrottet sig i en anden Kommune, eller Sladen er forvoldt af ikke hjemforlovede Krigsfolk. — § 7 indeholder ogsaa flere Befynderligheder, men de ere af underordnet Natur. — Hvad endelig § 10 angaaer, er det, som af den foregaaende ærede Taler bemærket, utvivlsomt, at efter Paragrafens Udtryk blive de Borgere, der for at undgaae at komme til at deeltage i Erstatningspligten indfinde sig paa Stebet for at afværge Molest og altsaa frivillig ere der

tilstede, subsidiært erstatningspligtige, idet de ere mellem dem, som komme til at svare Gen for Alle og Alle for Gen.

Det, jeg her har udhævet, forekommer mig tilstrækkeligt til at vise, at dette Lovudkast er skrevet uden nogetsomhelst Hensyn til vore Samfundsforhold og ikke staaer i nogen Samklang med vor Lovgivning, og jeg kan allerede af den Grund ikke Andet end tilraade det ærede Thing ikke at lade det gaae videre; — jeg troer ogsaa, at det tilstrækkeligt er paavist, at Grundtanken deri er i fuldstændig Strid med vore Forhold. Men selv om Noget skulde være af den Mening, at der ligger noget Rigtigt deri, troer jeg, at han bør lade sig afholde fra at lade et Udkast, der er affattet paa denne Maade, gaae til anden Behandling.

Feddersen: Den ærede Rigsdagsmand, som nys satte sig, har fremsat adskillige Bemærkninger, der blandt Andet gif ud paa at svække Indrykket af, hvad jeg før har udtalt med Hensyn til Tanken i Lovudkastets § 1. Det vil dog maaskee fornemlig være grundet paa en Misforstaaelse, naar den ærede Rigsdagsmand har troet, at der skulde være stor Afvigelse imellem, hvad han har udtalt og hvad jeg har fremført derom. Navnlig udhævede jeg, at i England, der i mange Henseender tjener til Forbillede for Danmark, har den herberhørende Lovgivning et langt mindre territorialt Omfang for Die, hvorfor jeg ogsaa udtalte mig imod det Begreb af Kommune, som indeholdes i Udkastets § 1. Men forbi man ikke i sin Heelhed kan anvende en Paragraf eller en foreslaet Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, saa forekommer det mig dog lidt stærkt, at man ikke skulde kunne udtale sig for dets Princip om Usikkerheden af at ordne Forholdene paa en saadan Maade, at skadelidte Borgere, hvis Sikkerhed ikke kan betrygges af Retssamfundet, kunne faae Erstatning for den Skade, som de og deres Gods lide — og jeg troer ikke, at man kan blive staaende ved den Betragtning, at der her ikke er de fornødne Forudsætninger og Betingelser tilstede for et saadant Princip's Gjenneførelse; thi det er en altfor stillestaaende Betragtning. Man skal gaae videre frem, der er en Fremadskriden i Verden og i den Maade, hvorpaa det